

POSTANOWIENIE

Dnia 28 września 2021 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Mirosław Sadowski (przewodniczący, sprawozdawca)

SSN Adam Redzik

SSN Aleksander Stępkowski

w sprawie ze skargi R. Z.

na naruszenie prawa strony do rozpoznania sprawy bez nieuzasadnionej zwłoki
w postępowaniu przed Sądem Apelacyjnym w (...) w sprawie o sygn.
III AUa (...),

z udziałem Skarbu Państwa - Prezesa Sądu Apelacyjnego w (...),

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Kontroli Nadzwyczajnej i Spraw
Publicznych w dniu 28 września 2021 r.,

odrzuca skargę.

UZASADNIENIE

R. Z., osobiście, pismem z 9 sierpnia 2021 r. wniósł o stwierdzenie
przewlekłości postępowania w sprawie toczącej się przed Sądem Apelacyjnym
w (...), sygn. akt III AUa (...) oraz zasądzenie z tego tytułu od Skarbu Państwa na
jego rzecz kwoty 5.000 zł.

Skarb Państwa reprezentowany przez Prezesa Sądu Apelacyjnego w (...) w
odpowiedzi na powyższą skargę wniósł o jej odrzucenie wobec niezachowania
warunków z art. 87¹ § 1 k.p.c.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga podlegała odrzuceniu.

W myśl art. 87¹ § 1 k.p.c. w postępowaniu przed Sądem Najwyższym obowiązuje zastępstwo stron przez adwokatów lub radców prawnych. Zasada ta znajduje zastosowanie do skargi na przewlekłość postępowania, podlegającej rozpoznaniu przez Sąd Najwyższy i to niezależnie od przedmiotu postępowania, którego dotyczy zarzucana przewlekłość. Czynności podejmowane w postępowaniu przed Sądem Najwyższym przez stronę osobiście, z zastrzeżeniem art. 87¹ § 2 k.p.c., są niedopuszczalne. W postępowaniu przed Sądem Najwyższym zdolność strony do podejmowania przez nią osobiście czynności procesowych jest zatem wyłączona. Skarga na przewlekłość postępowania w sprawach cywilnych (w tym z zakresu ubezpieczeń społecznych), wniesiona przez podmiot pozbawiony zdolności postulacyjnej, podlega odrzuceniu bez wzywania do uzupełnienia braków formalnych (zob. uchwała składu siedmiu sędziów Sądu Najwyższego - zasada prawna z 16 listopada 2004 r., III SPP 42/04; postanowienia Sądu Najwyższego: z 26 lipca 2019 r., I NSP 52/19 i z 11 września 2019 r., I NSP 7/19)

R. Z., wniósł przedmiotową skargę osobiście, tj. z naruszeniem wymogu określonego w art. 87¹ § 1 k.p.c., tj. z pominięciem przymusu adwokacko-radcowskiego, co skutkuje koniecznością jej odrzucenia.

Z powyższych względów, Sąd Najwyższy, na podstawie art. 87¹ § 1 k.p.c. w zw. z art. 8 ust. 2 u.s.p.p. w zw. z art. 394¹ § 3 k.p.c. w zw. z art. 398⁶ § 3 k.p.c., orzekł jak w sentencji postanowienia.